In zaak 17/83,

A. ANGELIDIS, ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door E. Lebrun, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van T. Biever, advocaat aldaar, Boulevard Grande-Duchesse-Charlotte 83,

verzoeker,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur D. Gouloussis als gemachtigde, bijgestaan door D. Jacob, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij O. Montalto, lid van haar juridische dienst, Bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een verzoek tot nietigverklaring van de weigering van de Commissie om verzoeker een extra salarisanciënniteit van twee salaristrappen in zijn rang toe te kennen,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

samengesteld als volgt: K. Bahlmann, kamerpresident, P. Pescatore en O. Due, rechters,

advocaat-generaal: C. O. Lenz
griffier: J. A. Pompe, adjunct-griffier

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de conclusies, middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — Samenvatting van de feiten

A. Angelidis, van Griekse nationaliteit, behaalde op 12 januari 1970 aan de

Landbouwhogeschool te Athene het diploma van agronoom, vervolgens — op 8 juni 1974 — aan de Technische hogeschool voor landbouwkundig ingenieurs te Madrid het doctoraat in de landbouwwetenschappen en op 12 juni 1975 aan de Universiteit van Montpellier I het staatsdiploma van doctor in de economische wetenschappen.

Na vanaf 1970 te hebben gewerkt als landbouwconsulent en adviseur bij het Centrum voor economische planning en research te Athene en bij het Griekse Ministerie van Coördinatie, nam hij in deze laatste hoedanigheid deel aan de onderhandelingen over de toetreding van de Helleense Republiek tot de Gemeenschappen; in februari 1979 werd hij benoemd tot hoofd van de afdeling Landbouw van dit ministerie.

Op grond van een vergelijkend onderzoek voor Griekse onderdanen, werd Angelidis door de Commissie van de Europese Gemeenschappen bij overeenkomst van 11 juli 1979 per 19 juli daaropvolgende als tijdelijk functionaris aangesteld op een post van vertaler bij het directoraat-generaal Personeelszaken en algemeen beheer; hij werd ingedeeld in rang LA 7, salaristrap 3.

Op 1 september 1979 werd bij overgeplaatst naar het directoraat-generaal Landbouw van de Commissie en tewerkgesteld bij het directoraat Internationale landbouwzaken.

Bij overeenkomst van 11 augustus 1980 werd Angelidis door de Commissie per 1 januari van dat jaar als tijdelijk functionaris aangesteld op een post van administrateur bij het directoraat-generaal Landbouw, directoraat Landbouwwetgeving, afdeling Gemeenschappelijke aspecten voor verschillende produkten en mededingingsvoorwaarden; hij werd ingedeeld in rang A 7, salaristrap 3.

Na te zijn geslaagd voor een vergelijkend onderzoek met het oog op de aanwerving van hoofdadministrateurs van Griekse nationaliteit, werd hij door de Commissie bij besluit van 4 mei 1982 per 1 april van dat jaar als ambtenaar op proef aangesteld, hij werd tewerkgesteld op de post die hij bij het directoraat-generaal Landbouw bekleedde, en ingedeeld in rang A 5, salaristrap 1.

Bij brief van 14 juni 1982, ingeschreven bij het secretariaat-generaal van de Commissie op 5 juli daaropvolgende, diende Angelidis krachtens artikel 90, lid 2, van het Statuut een klacht in, strekkende tot verkrijging van een extra salarisanciënniteit van 48 maanden ofwel twee salaristrappen, zodat hij zou worden ingedeeld in salaristrap 3 van rang A 5. Hij meende op grond van artikel 32, tweede alinea, van het Statuut recht te hebben op deze extra salarisanciënniteit, omdat hij een beroepservaring van twaalf jaar bezat.

Deze klacht werd door de Commissie niet uitdrukkelijk beantwoord.

Bij besluit van 14 december 1982 werd Angelidis per 1 januari 1983 vast aangesteld in zijn ambt, zonder wijziging van zijn indeling.

II — Het procesverloop en de conclusies van partijen

Angelidis heeft op 1 februari 1983 het onderhavige beroep ingesteld tegen het stilzwijgende besluit tot afwijzing van zijn klacht, dat geacht wordt op 5 november 1982 te zijn voortgevloeid uit het uitblijven van een antwoord van de Commissie.

Verzoeker concludeert in zijn verzoekschrift, dat het den Hove behage:

— het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;

— derhalve,

a) de indeling in salaristrap, vervat in het besluit van 4 mei 1982 houdende zijn aanstelling als ambtenaar op proef per 1 april van dat jaar, en evenzo in het besluit van 14 december 1982 houdende zijn aanstelling in vaste dienst in zijn ambt per 1 januari, nietig te verklaren;

b) voor recht te verklaren, dat hij in bedoelde besluiten in salaristrap 3 van rang A 5 moet worden ingedeeld;

c) het stilzwijgende besluit tot afwijzing van zijn desbetreffende klacht van 5 juli 1983 nietig te verklaren;

d) de Commissie te gelasten, verzoekers situatie dienovereenkomstig te regulariseren, met name wat zijn bezoldiging betreft;

— de Commissie in de kosten te verwijzen.

De Commissie concludeert in haar verweerschrift, dat het den Hove behage:

— het beroep te verwerpen;

— verzoeker in de kosten te verwijzen.

De schriftelijke procedure heeft een normaal verloop gehad.

Het Hof (Tweede kamer) heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, de rechter-rapporteur gelast de vertegenwoordigers van partijen te ontmoeten, om samen met hen een oplossing voor het geschil te zoeken.

Tijdens deze bijeenkomst, die plaatsvond op 6 oktober 1983, hadden partijen de gelegenheid, hun standpunt uiteen te zetten, rekening houdende met de aanwijzingen en vragen van de rechter-rapporteur.

Na deze bijeenkomst onderzocht de Commissie opnieuw verzoekers situatie en deelde het Hof op 15 november 1983 mee, dat zij, gelet op de nieuwe feiten en omstandigheden die haar door verzoekers vertegenwoordiger ter kennis waren gebracht, bereid was om een totale relevante beroepservaring van negen jaar en een maand in aanmerking te nemen, zodat verzoeker met toepassing van artikel 32 van het Statuut in salaristrap 2 van rang A 5 zou worden ingedeeld. De Commissie wees er evenwel op, dat er haars inziens geen solide rechtsgrondslag was voor toepassing van artikel 32 van het Statuut op het onderhavige geval en dat die toepassing ernstige praktische problemen zou doen rijzen in verband met de vroegere indeling van enkele honderden ambtenaren.

Nadat verzoeker op 25 november 1983 zijn standpunt ten aanzien van de mededeling van de Commissie kenbaar had gemaakt, liet deze laatste het Hof bij brief van 19 december daaropvolgende weten dat, nu het kernpunt van het geding een rechtsvraag, namelijk de uitlegging van de artikelen 32 en 46 van het Statuut was, die een vrij groot aantal ambtenaren aanbelangde, zij er geen genoegen mee kon nemen, het geding te beëindigen door indeling van verzoeker in salaristrap 2 van rang A 5.

Daarop heeft het Hof, Tweede kamer, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

Partijen werden verzocht, in hun mondelinge opmerkingen rekening te houden met de inmiddels door het Hof (Tweede kamer) in zijn arrest van 1 december 1983 (zaak 190/82, Blomefield) uitgemaakte rechtspunten.

III — Middelen en argumenten van partijen

Verzoeker staaft zijn beroep met één enkel middel, ontleend aan schending van het Ambtenarenstatuut (met name de artikelen 5, lid 3, 32, tweede alinea, en 46), het besluit van de Commissie van 6 juni 1973 inzake de criteria voor de indeling in rang en salaristrap bij aanwerving (met name artikel 5, lid 1, en de aan het besluit gehechte tabel), alsmede bepaalde regels en algemene beginselen van het gemeenschapsrecht, met name de beginselen van gelijkheid, objectiviteit en verdelende gerechtigheid en het beginsel „patere legem quam ipse fecisti". Op grond van deze bepalingen en beginselen had verzoeker, gezien zijn relevante beroepservaring van meer dan twaalf jaar, bij zijn aanstelling als ambtenaar een extra salarisanciënniteit van 48 maanden moeten ontvangen, en bijgevolg moeten worden ingedeeld in salaristrap 3 van rang A 5.

De *Commissie* betoogt, dat een gewezen tijdelijk functionaris zich bij zijn aanstelling als ambtenaar niet op artikel 32 van het Statuut kan beroepen: artikel 46 is immers van toepassing. In ieder geval levert verzoeker niet het bewijs van een relevante en bijzondere beroepservaring die hem recht zou geven op de extra salarisanciënniteit van twee salaristrappen waarop hij aanspraak maakt.

A — Rechtsaspecten

Verzoeker verwijt de Commissie, dat zij hem, met miskenning van de toepasselijke regels en beginselen, bij zijn aanstelling als ambtenaar op proef en evenzo bij zijn aanstelling in vaste dienst zonder extra salarisanciënniteit in salaristrap 1 van rang A 5 heeft ingedeeld.

a) Volgens artikel 32, tweede alinea, Ambtenarenstatuut kan het tot aanstelling bevoegde gezag, teneinde rekening te houden met de opleiding en bijzondere beroepservaring van de betrokkene, hem een salarisanciënniteit toekennen die overeenkomt met een bepaalde diensttijd in de rang waarin hij wordt aangeworven. Deze extra salarisanciënniteit mag in de rangen A 1 tot en met A 4, LA 3 en LA 4 72 maanden en in de andere rangen 48 maanden niet te boven gaan. Voorts bepaalt artikel 5, lid 1, van het besluit van de Commissie van 6 juni 1973 inzake de criteria voor de indeling in rang en salaristrap bij aanwerving, dat het tot aanstelling bevoegde gezag, teneinde rekening te houden met de beroepservaring welke de kandidaat meer bezit dan die welke bepalend is voor de rang waarin de aanstelling plaatsvindt, hem een salarisanciënniteit toekent overeenkomstig een aan dat besluit gehechte tabel; blijkens deze tabel geeft een relevante be-

roepservaring van tenminste elf jaar, bij indeling in rang A 5, recht op een extra salarisanciënniteit van 48 maanden ofwel twee salaristrappen.

Verzoeker bezat de vereiste beroepservaring, maar de Commissie heeft ten onrechte geweigerd, artikel 32 van het Statuut en de relevante bepalingen van het besluit van 6 juni 1973 op zijn geval toe te passen.

Anders dan de Commissie betoogt, is artikel 46 van het Statuut in casu niet toepasselijk.

b) Artikel 46 van het Statuut is opgenomen in titel III, hoofdstuk 3, „Beoordeling, plaatsing in een hogere salaristrap en bevordering". Volgens het Statuut kan op twee wijzen in een vacature worden voorzien: door bevordering en door alle andere wijzen van aanstelling. Alleen al op grond van zijn plaats in het Statuut, geldt artikel 46 enkel bij bevordering, en niet in de andere gevallen van aanstelling.

Reeds uit de tekst van artikel 46 blijkt, dat het niet zonder discriminatie kan worden toegepast in geval van aanstelling op grond van een algemeen vergelijkend onderzoek, dat immers per definitie tot gevolg moet hebben dat althans een deel van de aangestelde personen van buiten de gemeenschapsinstellingen komt.

Volgens 's Hof rechtspraak is artikel 46 van toepassing op plaatsing in een hogere salaristrap bij bevordering.

Verzoekers aanstelling als ambtenaar op proef kan dus onmogelijk als een bevordering worden beschouwd, te minder omdat zij plaatsvond na een algemeen vergelijkend onderzoek.

c) In het besluit tot aanstelling van verzoeker als ambtenaar op proef, wordt uitdrukkelijk verwezen naar artikel 32, en niet naar artikel 46 van het Statuut.

d) De bepalingen die de Commissie tot staving van haar zienswijze aanvoert, zijn volstrekt irrelevant.

Artikel 15 van de Regeling andere personeelsleden en artikel 9 van het besluit van 6 juni 1973 hebben betrekking op tijdelijke functionarissen, en niet op ambtenaren.

Artikel 8 van het besluit van 6 juni 1973 betreft het zeer bijzondere geval, dat een tijdelijk functionaris na een intern vergelijkend onderzoek in een ambt van dezelfde loopbaan en in dezelfde rang als ambtenaar op proef wordt aangesteld. Het zou zeer vergezocht en volstrekt ongerechtvaardigd zijn, uit deze bijzondere bepaling een algemener beginsel af te leiden dat met name van toepassing zou zijn op de aanstelling, na een algemeen vergelijkend onderzoek, van een tijdelijk functionaris als ambtenaar op proef in een ambt van een hogere loopbaan met, uiteraard, indeling in een hogere rang.

e) De beweerde leemte in het Statuut of in het besluit van 6 juni 1973 wordt hierdoor verklaard, dat het probleem van de indeling in salaristrap van een gewezen tijdelijk functionaris die als ambtenaar in een ambt van een hogere loopbaan wordt aangesteld, moet worden geregeld volgens de duidelijke bepalingen van artikel 32 Ambtenarenstatuut en artikel 5, lid 1, van het besluit van 6 juni 1973.

f) Het argument dat de Commissie ontleent aan het gelijkheidsbeginsel, berust

op een vergelijking tussen twee totaal verschillende situaties, waarvoor objectief gezien verschillende oplossingen hebben te gelden, er bestaat helemaal geen verband tussen een procedure van aanwerving bij wege van een algemeen vergelijkend onderzoek, en een bevorderingsprocedure; bevordering van rang A 7 naar rang A 5 is uitgesloten.

In werkelijkheid zou het standpunt van de Commissie zelf tot een werkelijke discriminatie leiden: het zou tot gevolg hebben, dat de voor een algemeen vergelijkend onderzoek geslaagde sollicitanten ten aanzien van de indeling in salaristrap verschillend werden behandeld, aangezien tijdelijke functionarissen op grond van artikel 46 en sollicitanten van buiten de Gemeenschappen op grond van artikel 32 van het Statuut zouden worden ingedeeld. Bij een relevante beroepservaring van gelijke duur zou een tijdelijk functionaris worden ingedeeld in salaristrap 1 van rang A 5 en een externe sollicitant in salaristrap 3 van die rang. Niets kan een dergelijk verschil in behandeling rechtvaardigen.

De *Commissie* betoogt, dat op verzoekers geval artikel 46 en niet artikel 32 van het Statuut van toepassing is.

a) Volgens artikel 15 van de Regeling andere personeelsleden wordt een tijdelijk functionaris aanvankelijk overeenkomstig artikel 32 van het Statuut en, indien hij wordt tewerkgesteld in een ambt dat met een hogere rang overeenkomt overeenkomstig artikel 46 van het Statuut ingedeeld. Bijgevolg wordt enkel de aanvankelijke indeling van een tijdelijk functionaris bepaald overeenkomstig artikel 32 van het Statuut; daaruit kan krachtens het beginsel van de continuïteit van de loopbaan worden afgeleid, dat een latere indeling — zelfs als ambtenaar — niet meer op artikel 32 kan berusten.

Voorts bepaalt het besluit van de Commissie van 6 juni 1973 in artikel 9, dat het „mutatis mutandis" van toepassing is op de aanstelling van tijdelijke functionarissen.

b) Het Statuut noch het besluit van 6 juni 1973 regelt uitdrukkelijk het probleem van de indeling in salaristrap van een gewezen tijdelijk functionaris die een ambt van een bepaalde loopbaan bekleedt en in een ambt van een hogere loopbaan als ambtenaar wordt aangesteld. Volgens artikel 8 van het besluit van 6 juni 1973 heeft een tijdelijk functionaris die in een ambt van dezelfde loopbaan en in dezelfde rang als ambtenaar op proef wordt aangesteld, op de dag van zijn aanstelling als ambtenaar op proef evenwel een salarisanciënniteit die bij zijn aanstelling als tijdelijk functionaris is ingegaan. Boven deze bepaling staat het algemene opschrift „Tot ambtenaar te benoemen tijdelijk functionaris". Indien deze bepaling slechts uitdrukkelijk spreekt van de tijdelijke functionaris die in een ambt van dezelfde loopbaan als ambtenaar wordt aangesteld, dan is dit omdat deze situatie het meest voorkomt. Artikel 8 van het besluit van 6 juni 1973 is slechts een toepassing van een algemeen beginsel, volgens hetwelk de aanstelling van een gewezen tijdelijk functionaris als ambtenaar geen aanleiding geeft tot een nieuwe procedure van indeling in salaristrap. Aldus wordt het beginsel bevestigd, dat de loopbaan een continu verloop moet hebben vanaf het tijdstip waarop de tijdelijke functionaris door de Commissie wordt aangeworven.

Op grond van dit beginsel kan een gewezen tijdelijk functionaris die later als ambtenaar op proef wordt aangesteld, op dat ogenblik geen aanspraak maken op toepassing van artikel 32 van het Statuut.

c) De toepassing van artikel 32 op een gewezen tijdelijk functionaris zou gevolgen hebben die onverenigbaar zij met het beginsel van gelijke behandeling.

In dat geval zou, ceteris paribus, een gewezen tijdelijk functionaris die in een bepaalde rang als ambtenaar op proef wordt aangesteld, in een hogere salaristrap worden ingedeeld dan een ambtenaar die tot dezelfde rang wordt bevorderd, maar vanaf het begin als ambtenaar is aangeworven.

Ook in het geval van twee ambtenaren met gelijkwaardige beroepservaring is er geen objectieve reden om een hunner in een hogere salaristrap in te delen, alleen omdat hij via een algemeen vergelijkend onderzoek naar een bepaalde rang is overgegaan, terwijl zijn collega dezelfde rang door bevordering heeft verkregen.

d) Het feit dat artikel 46 Ambtenarenstatuut deel uitmaakt van hoofdstuk 3, „Beoordeling, plaatsing in een hogere salaristrap en bevordering", is geenszins beslissend: bij gebreke van bijzondere bepalingen voor het probleem van de indeling in salaristrap van een gewezen tijdelijk functionaris die in een ambt van een hogere loopbaan als ambtenaar wordt aangesteld, moet op grond van het beginsel van de continuïteit van de loopbaan artikel 46 op overeenkomstige wijze worden toegepast.

e) De omstandigheid dat het besluit tot aanstelling van verzoeker als ambtenaar op proef uitdrukkelijk naar artikel 32 van het Statuut verwijst, is evenmin beslissend. Dit besluit is gesteld op een standaardformulier dat hoofdzakelijk wordt gebruikt bij de aanwerving als ambtenaar op proef van personen van buiten de Gemeenschappen.

B — Feitelijke omstandigheden

Verzoeker wijst erop, dat volgens artikel 2 en bijlage II bij het besluit van de Commissie van 6 juni 1973, bij de waardering van de beroepservaring rekening wordt gehouden met het te vervullen ambt en met de beroepsbezigheden die de kandidaat vóór zijn indiensttreding heeft verricht (relevante beroepservaring), en dat als zodanig wordt aangerekend de ervaring welke werd opgedaan na het verkrijgen van het eerste diploma dat overeenkomstig artikel 5 van het Statuut toegang verleent tot de categorie waartoe het te vervullen ambt behoort.

Gelet op deze bepalingen, heeft verzoeker bij zijn aanwerving als ambtenaar het bewijs geleverd van een relevante beroepservaring van meer dan twaalf jaar.

a) Na het behalen van het diploma van landbouwkundig ingenieur op 12 januari 1970 werkte hij als agronoom, tot eind 1975 uitsluitend in de private particuliere sector als landbouwconsulent en van eind 1975 tot bij zijn aanwerving door de Commissie op 19 juli 1979 zowel in de particuliere als in de openbare sector. Van 1 september 1979 tot bij zijn aanstelling als ambtenaar op proef was hij tijdelijk functionaris bij het directoraatgeneraal Landbouw.

b) De omstandigheid dat verzoekers ervarig van 1970 tot eind 1975 uitsluitend in de particuliere sector werd opgedaan, betekent geenszins, dat zij voor die periode niet relevant is. Het zou willekeurig zijn, de duur van verzoekers relevante beroepservaring tot zijn diensttijd

bij de Griekse overheid, dat wil zeggen de periode vanaf oktober 1975, te beperken. Verzoeker werd juist wegens zijn reeds in de particuliere sector opgedane bijzondere ervaring door het Griekse Ministerie van Coördinatie als adviseur aangeworven en later op grond van zijn totale vroegere beroepservaring op landbouwkundig gebied door dit ministerie benoemd.

Verzoekers relevante beroepservaring op landbouwkundig gebied vormt een geheel.

c) De bewering van de Commissie, als zou de door verzoeker in de periode van 1970 tot eind 1975 opgedane beroepservaring niet relevant zijn, is uit de lucht gegrepen.

In dit verband moet er met name op worden gewezen, dat volgens de aankondiging van het vergelijkend onderzoek op grond waarvan verzoeker als ambtenaar is aangesteld, slechts een gedeelte van de postuniversitaire beroepservaring relevant moest zijn. De zienswijze van de Commissie zou tot gevolg hebben, dat de periode 1970-1975 onder verwijzing naar aard en niveau van het betrokken ambt uit verzoekers volledig relevante beroepservaring van twaalf jaar wordt „geneutraliseerd", terwijl het voor toelating tot het desbetreffende vergelijkend onderzoek volstond, dat een gedeelte van de vereiste beroepservaring van tenminste zeven jaar relevant was.

d) De stelling van de Commissie betekent een miskenning van artikel 2, tweede alinea, van haar besluit van 6 juni 1973, volgens hetwelk als beroepservaring wordt aangerekend de ervaring welke werd opgedaan na het verkrijgen van het eerste diploma, alsmede van het systeem zelf van de extra salarisanciënniteit, dat bij dit besluit werd ingesteld.

Indien de eerste jaren van verzoekers beroepservaring onder verwijzing naar het niveau van de vervulde functies werden „geneutraliseerd", zou zulks in tegenspraak of althans moeilijk te rijmen zijn met de omstandigheid, dat juist wegens het niveau van dit ambt een langere relevante beroepservaring werd vereist.

e) Verzoeker werd toegelaten tot een vergelijkend onderzoek voor A 3-posten. Een van de bijzondere toelatingsvoorwaarden voor dit vergelijkend onderzoek was echter een „lange" postuniversitaire beroepservaring van de sollicitant in verband met de door hem gekozen post. Een van de posten die verzoeker voor dit vergelijkend onderzoek had gekozen, was die van adviseur bij het directoraatgeneraal Landbouw.

Gezien deze soepele formulering van het vereiste inzake beroepservaring kan, bij gebreke van nadere gegevens omtrent de door de jury van dit vergelijkend onderzoek gehanteerde criteria en rekening houdende met de in andere aanwervingsprocedures gestelde voorwaarden, worden aangenomen dat die jury een aanzienlijk langere beroepservaring noodzakelijk achtte dan verzoeker volgens de Commissie heeft.

f) Het betoog van de Commissie, ontleend aan de aanwerving van verzoeker als vertaler in rang LA 7, salaristrap 3, en zijn overplaatsing naar het directoraatgeneraal Landbouw op een post A 7, salaristrap 3, is volstrekt irrelevant.

De aanwerving van verzoeker als vertaler berustte op zijn beroepservaring op taalgebied. De omzetting van zijn contractuele aanstelling als tijdelijk functionaris

LA 7, salaristrap 3, in een contractuele aanstelling als tijdelijk functionaris A 7, salaristrap 3, was een eenvoudige administratieve regularisatie, zonder hernieuwd onderzoek naar verzoekers indeling.

In ieder geval kan een eerste vergissing er geen tweede rechtvaardigen.

g) De Commissie heeft bij de aanstelling van verzoeker als ambtenaar op proef geen nieuwe indelingsprocedure ingeleid. Het bij artikel 6 van het besluit van 6 juni 1973 ingestelde indelingscomité is dus niet geraadpleegd, en heeft geen advies kunnen uitbrengen over verzoekers indeling in salaristrap.

De niet-raadpleging van het indelingscomité is een procedure-gebrek dat niet ongestraft kan blijven.

In werkelijkheid stelt de Commissie zich in de plaats van het indelingscomité.

De *Commissie* herhaalt, dat haars inziens de in casu toepasselijke bepaling niet artikel 32 van het Statuut is, en voert aan, dat verzoeker in ieder geval hooguit een beroepservaring van iets meer dan negen jaar kan bewijzen.

a) Gelet op aard en niveau van het ambt waarin verzoeker op 1 april 1982 is aangesteld, kan slechts de beroepservaring die hij na zijn benoeming in 1975 tot onafhankelijk adviseur bij het Griekse Ministerie van Coördinatie heeft opgedaan, als bijzonder worden beschouwd.

b) In de periode januari 1970 — juni 1975 vervulde hij twee jaar militaire dienst, studeerde aan de Technische hogeschool voor landbouwingenieurs te Madrid en liep college aan de Universiteit van Montpellier I.

Bij de berekening van de duur van de beroepservaring wordt niet elke bezigheid na het behalen van het eerste universiteitsdiploma zonder meer voor de bepaling van de salaristrap in aanmerking genomen. Met een dergelijke bezigheid wordt slechts rekening gehouden, voor zover daarbij een beroepservaring is opgedaan die bijzonder is voor het te vervullen ambt.

Voorts heeft de bepaling, dat de ervaring, opgedaan na het verkrijgen van het eerste diploma, als beroepservaring wordt aangerekend, slechts tot doel te voorkomen, dat de beroepservaring vóór het verkrijgen van dit diploma in aanmerking wordt genomen.

c) Het indelingscomité adviseerde op 26 oktober 1979, verzoeker in te delen in rang A 7, salaristrap 3. Het ging daarbij niet om een indeling als vertaler, maar als administrateur. Op 1 januari 1980 werd er bijgevolg van uitgegaan, dat verzoeker met het oog op de toen door hem bekleede A 7-post een relevante beroepservaring van niet meer dan zeven jaar bezat.

d) De aankondiging van het vergelijkend onderzoek met het oog op de aanwerving van afdelingshoofden van Griekse nationaliteit vereiste van de sollicitanten volgens een soepele formule slechts een „lange beroepservaring". In werkelijkheid besloot de jury, met name gelet op de lagere leeftijdsgrens die in de aankondiging was vastgesteld, elke sollicitant die een beroepservaring en/of postuniversitaire studies van in totaal tien jaar kon doen gelden, tot het vergelij-

kend onderzoek toe te laten. In verzoekers geval nam de jury, gelet op zijn beroepservaring en zijn aanvullende studies in verband met de gekozen posten, een beroepservaring sensu lato van tien, en niet van twaalf jaar, in aanmerking. Aangezien echter de beroepservaring moet worden getoetst aan het te vervullen ambt, kan de door deze jury vastgestelde duur van de ervaring niet zonder meer worden overgenomen ter bepaling van de aan verzoeker toe te kennen salaristrap, rekening houdende met de post die hij sinds 1 april 1982 bekleedt.

e) De omstandigheid dat de Commissie, door artikel 46 van het Statuut toe te passen, bij de aanwerving van verzoeker als ambtenaar het indelingscomité niet heeft geraadpleegd, kan, gesteld al dat zulks als een proceduregebrek moet worden beschouwd, niet de nietigheid van het bestreden besluit meebrengen. Volgens 's Hofs vaste rechtspraak kan een onregelmatigheid in de aan een besluit voorafgaande procedure slechts de nietigheid van dat besluit meebrengen, indien is bewezen, dat zonder die onregelmatigheid de administratieve procedure tot een ander resultaat had kunnen leiden.

IV — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 9 februari 1984 zijn mondelinge opmerkingen gemaakt en vragen van het Hof beantwoord door verzoeker, vertegenwoordigd door E. Lebrun, advocaat te Brussel, en door de Commissie, vertegenwoordigd door D. Jacob, advocaat te Brussel.

Wat de rechtsaspecten betreft, heeft *verzoeker* erop gewezen, dat het Hof in zijn arrest van 1 december 1983 (zaak 190/82, Blomefield) heeft overwogen, dat het besluit van de Commissie van 6 juni 1973 een interne richtlijn is die geen regels kan geven die afwijken van de bepalingen van het Statuut, in casu artikel 32, tweede alinea.

Aangaande de feitelijke omstandigheden heeft verzoeker opgemerkt, dat de Commissie zich tijdens de procedure bereid heeft verklaard, ten gunste van verzoeker een totale relevante beroepservaring van negen jaar en een maand in aanmerking te nemen. Daarbij moet volgens bijlage II bij het besluit van 6 juni 1973 de duur van de verplichte militaire dienst — 2 jaar — worden opgeteld, zodat verzoeker in salaristrap 3 van rang A 5 had moeten worden ingedeeld. De inaanmerkingneming van de militaire dienst voor de toekenning van een extra salarisanciënniteit heeft tot doel, enerzijds mannelijke en vrouwelijke ambtenaren, en anderzijds mannelijke ambtenaren die onderdaan zijn van een Lid-Staat waar de militaire dienst verplicht is en mannelijke ambtenaren die onderdaan zijn van andere Lid-Staten, waar geen militaire dienstplicht bestaat, op voet van gelijkheid te behandelen. Zij strekt ertoe, het nadeel te compenseren dat voor bepaalde ambtenaren bij hun aanwerving is verbonden aan een soms vrij lange dienstplicht.

De *Commissie* blijft bij haar standpunt, dat een gewezen tijdelijk functionaris die als ambtenaar wordt aangesteld, geen aanspraak kan maken op toepassing van artikel 32 van het Statuut.

De Commissie heeft op 2 mei 1984 het Hof op zijn verzoek een lijst overgelegd van meer dan honderd ambtenaren die in een gelijkaardige situatie zouden verkeren als verzoeker. Deze laatste heeft op 11 mei 1984 het Hof eraan herinnerd,

dat hij als ambtenaar was aangesteld na een algemeen vergelijkend onderzoek, terwijl het in de door de Commissie genoemde gevallen zou gaan om regularisaties, meestal in het kader van interne vergelijkende onderzoeken. De Commissie heeft op 17 mei 1984 het Hof meegedeeld, dat in alle gevallen hetzelfde rechtsprobleem aan de orde is, namelijk de indeling van een tijdelijk functionaris die als ambtenaar wordt aangesteld.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 21 juni 1984 conclusie genomen.

In rechte

1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 1 februari 1983, heeft A. Angelidis, ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, beroep ingesteld tot nietigverklaring van de indeling in salaristrap, vervat in de besluiten van 4 mei en 14 december 1982, houdende aanstelling van verzoeker als ambtenaar op proef respectievelijk ambtenaar in vaste dienst in rang A 5 op een post van hoofdadministrateur bij het directoraat-generaal Landbouw.

2 Blijkens het dossier werd verzoeker aanvankelijk bij overeenkomst van 11 juli 1979 als tijdelijk functionaris aangesteld op een post van vertaler in rang LA 7, salaristrap 3. Bij overeenkomst van 11 augustus 1980 werd hij, nog steeds als tijdelijk functionaris in rang A 7, salaristrap 3, en met behoud van de op de vorige post verkregen anciënniteit, overgeplaatst naar een post van administrateur bij het DG Landbouw. Na te zijn geslaagd voor vergelijkend onderzoek COM/A/377, werd hij bij besluit van 4 mei 1982 als ambtenaar op proef aangesteld op een post van hoofdadministrateur in rang A 5, salaristrap 1.

3 Bij klacht van 14 juni 1982, ingeschreven op 5 juli daaropvolgende, verzocht Angelidis hem een extra salarisanciënniteit van 48 maanden toe te kennen en hem dienovereenkomstig in salaristrap 3 van rang A 5 in te delen. Deze

klacht bleef onbeantwoord. Bij besluit van 14 december 1982 is verzoeker op dezelfde post en in dezelfde rang en salaristrap in vaste dienst aangesteld.

4 Het geding betreft verzoekers indeling in salaristrap. Angelidis meent dat hij, rekening houdende met zijn vóór zijn indiensttreding opgedane beroepservaring, bij zijn aanstelling als ambtenaar in salaristrap 3 van zijn rang had moeten worden ingedeeld krachtens artikel 32, tweede alinea, van het Statuut en artikel 5 van het besluit van de Commissie van 6 juni 1973 inzake de criteria voor de indeling in rang en salaristrap bij aanwerving.

5 Verzoeker vraagt het Hof,

a) de besluiten van 4 mei en 14 december 1983 nietig te verklaren, voor zover zij uitspraak doen over zijn indeling in salaristrap, en

b) voor recht te verklaren, dat hij in salaristrap 3 van rang A 5 moet worden ingedeeld.

6 Primair voert de Commissie aan, dat artikel 32 van het Statuut, waarop verzoeker zich beroept, niet ter zake dienend is. Dit artikel zou slechts van toepassing zijn in geval van aanwerving; Angelidis zou bij de bestreden besluiten niet zijn aangeworven, aangezien hij vóór zijn aanstelling als ambtenaar tijdelijk functionaris was. Bijgevolg zou zijn geval moeten worden geregeld door overeenkomstige toepassing van artikel 46 van het Statuut, betreffende bevorderingen. Gezien het ecart tussen zijn vorige rang A 7, salaristrap 3, en de rang A 5, zou Angelidis slechts voor indeling in de eerste salaristrap van zijn nieuwe rang in aanmerking komen.

7 Subsidiair voert de Commissie aan dat, zelfs aangenomen dat de aanstelling in rang A 5 als een aanwerving moet worden aangemerkt, verzoeker door zijn te korte beroepservaring niet voldoet aan de voorwaarden van het besluit van 6 juni 1973. De Commissie zou te zijnen gunste reeds de beroepservaring van zeven jaar in aanmerking hebben genomen, die voor deelneming

aan vergelijkend onderzoek COM/A/377 was vereist. De aan het besluit van 6 juni 1973 gehechte tabel zou echter de extra salarisanciënniteit verbinden aan een eerdere beroepservaring van meer dan acht jaar.

8 Het betoog van partijen maakt een afbakening noodzakelijk van de onderscheiden toepassingsgebieden van artikel 32, betreffende de aanwerving, en artikel 46, betreffende de bepaling van de salarisstrap bij bevordering tot een hogere rang.

9 Volgens artikel 32, eerste alinea, wordt „de aangestelde ambtenaar ... ingedeeld in de laagste salaristrap van zijn rang". De tweede alinea bepaalt voorts: „Het tot aanstelling bevoegde gezag kan echter, teneinde rekening te houden met de opleiding en bijzondere beroepservaring van de betrokkene, hem een salarisanciënniteit toekennen die overeenkomt met een bepaalde diensttijd in deze rang"; deze mag in de betrokken rang niet meer bedragen dan 48 maanden ofwel twee salaristrappen.

10 Artikel 46, eerste alinea, bepaalt: „De in een hogere rang aangestelde ambtenaar geniet in zijn nieuwe rang een salarisanciënniteit, overeenkomende met een theoretische salaristrap die gelijk is aan of onmiddellijk hoger ligt dan de in zijn oude rang bereikte theoretische salaristrap, vermeerderd met het bedrag van de tweejaarlijkse salarisverhoging in zijn nieuwe rang", met dien verstande dat volgens de derde alinea van dit artikel de in een hogere rang aangestelde ambtenaar steeds tenminste in de eerste salaristrap van die rang wordt geplaatst.

11 De bepalingen betreffende bevordering, waaronder artikel 46, hebben zowel naar de letter als naar hun context tot doel, de doorstroming in hun onderscheiden categorieën of groepen te regelen van personeelsleden van de Gemeenschap die op het ogenblik van de bevordering reeds ambtenaar zijn. Deze bepalingen zijn dus niet toepasselijk op het geval van een personeelslid dat, na een bepaalde diensttijd als tijdelijk functionaris, op grond van een algemeen vergelijkend onderzoek en na vervulling van de voorgeschreven proeftijd, voor het eerst definitief in dienst van de Gemeenschap wordt aangesteld.

12 Verzoekers situatie valt daarentegen onder artikel 32, dat er juist toe strekt, de positie te regelen van personeelsleden die na een aanwervingsprocedure, in de regel een vergelijkend onderzoek, voor het eerst in het ambtenarencorps van de Gemeenschap worden opgenomen.

13 Bijgevolg moest de Commissie bij verzoekers aanstelling na het vergelijkend onderzoek, de mogelijkheid overwegen, hem een eventuele extra salarisanciënniteit krachtens artikel 32, tweede alinea, toe te kennen, rekening houdende met de bij haar besluit van 6 juni 1973 vastgestelde criteria. Nu de Commissie ter bepaling van verzoekers salaristrap in de hem toegekende rang artikel 46 heeft toegepast, heeft zij niet kunnen onderzoeken, of eventueel op grond van bedoelde bepalingen de vroegere beroepsbezigheden van betrokkene in aanmerking moesten worden genomen. Mitsdien moeten de besluiten van 4 mei en 14 december 1982 nietig worden verklaard, voor zover zij uitspraak doen over verzoekers indeling in salaristrap.

14 Verzoeker vraagt het Hof echter ook, voor recht te verklaren, dat hij in salaristrap 3 van rang A 5 moet worden ingedeeld.

15 Deze accessoire vordering is niet ontvankelijk, want zij valt buiten het kader van de controletaak die aan het Hof in ambtenarenzaken is opgedragen door de Verdragen en artikel 91, lid 1, van het Statuut.

16 Gelijk het Hof in zijn arrest van 1 december 1983 (zaak 190/82, Blomefield, Jurispr. 1983, blz. 3981) heeft verklaard, beschikt het tot aanstelling bevoegde gezag, binnen het bij artikel 32, tweede alinea, uitgezette kader, bij de beoordeling van de vroegere beroepservaring van iemand die ambtenaar wordt, over een ruime vrijheid, zowel met betrekking tot de aard en de duur van die ervaring als ten aanzien van de mate waarin zij verband houdt met de eisen voor de te bekleden post.

17 In casu zal de Commissie met het oog op een besluit betreffende verzoekers indeling in salaristrap, diens situatie in heroverweging hebben te nemen met toepassing van de criteria van artikel 32 van het Statuut en het besluit van 6 juni 1973.

Kosten

18 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen.

19 Aangezien de Commissie in wezen in het ongelijk is gesteld, dient zij in de kosten te worden verwezen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

rechtdoende:

1. **Verklaart nietig het besluit van de Commissie van 4 mei 1982 houdende verzoekers aanstelling als ambtenaar op proef in de rang A 5, eerste salaristrap, en dat van 14 december 1982, houdende verzoekers aanstelling in vaste dienst in dezelfde functie, voor zover zij de indeling in salaristrap betreffen.**

2. **Verwerpt het beroep voor het overige.**

3. **Verwijst de Commissie in de kosten van het geding.**

Bahlmann Pescatore Due

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 12 juli 1984.

De griffier
voor deze
H. A. Rühl
Hoofdadministrateur

De president van de Tweede kamer
K. Bahlmann